

[Kulturministeren]

Det kan godt være, det kan skabe komplikationer, men jeg kan ikke se, at man ikke skulle kunne finde en måde at håndtere og administrere det på, så man kan fremme det ønske, der findes en række steder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 49:

Forslag til folketingsbeslutning om en handlingsplan for en ungdomskontrakt med sikring af job og uddannelse til unge.

Af Pernille Forchhammer (S) m.fl.
(Fremsat 15/12 89).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Arbejdsministeren (Kirkegaard):**

Socialdemokratiets forslag er som bekendt en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 86, som den 31. maj 1989 var til behandling her i Tinget.

Min forgænger i embedet sluttede dengang med at opfordre Socialdemokratiet til på ny at overveje, hvilke ændringer der skulle til i regeringens ungdomsydelsesforslag, suppleret med, hvilke erfaringer der skulle til i det videre arbejde, for at Socialdemokraterne kunne være med til at gennemføre regeringens forslag.

Nu nåede vi jo i foråret 1989 desværre alligevel ikke til enighed om en vedtagelse af ungdomsydelsesforslaget. Regeringen mener dog fortsat, at det er den rigtige vej at gå og har derfor også genfremsat dette forslag i denne folketingsssamling.

Selv om vi fra regeringens side allerede i foråret 1989 har tilkendegivet vore synspunkter i denne sag, kan der være grund til på ny at ride vores holdning op og redegøre for de initiativer, vi har taget i mellemtiden. Vi er fortsat enige med Socialdemokraterne i, at det er rigtigt at gå fra passiv til aktiv indsats, og vi er enige i princippet om, at vil man nyde, må man også yde. Det er netop med baggrund i disse holdninger, at den forstærkede indsats mod langvarig ledighed er gennemført og regeringens forslag om ungdomsydelse, lovforslag nr. L 62, er fremsat. Den måde, hvorpå det skal gøres, og først og fremmest omkostningerne herved kan dog, som det også fremgik af forårets debat, nok give anledning til en del diskussion.

Når man ser på de enkelte elementer i Socialdemokratiets forslag, er det iøjnefaldende, at der i vidt omfang er tale om gentagelser af tidligere perioders satsning på ekstraordinære aktiviteter. Erfaringerne hermed har efter regeringens opfattelse ikke været så entydigt gode, at de umiddelbart tåler en gentagelse – og slet ikke af henyn til de unge.

Hjørnестenen i regeringens arbejdsmarkeds- politik er fortsat den lokale og regionale forankring. Problemerne skal løses dér, hvor de opstår. Jeg skal i denne sammenhæng blot nævne det forslag til lov om kommunal beskæftigelsesindsats, lovforslag nr. L 52, som regeringen har fremsat i november 1989. Det er et forslag, som Socialdemokratiet i øvrigt burde kunne støtte, da der jo i Socialdemokratiets forslag lægges op til, at kommunerne skal have ansvaret for de aktiviteter, der kvalificerer til uddannelse eller job.

Efter Socialdemokratiets forslag skal ledige under 20 år først have et tilbud efter 3–5 måneder, dog således at der kan iværksættes aktiviteter for særligt svage unge på et tidligere tidspunkt. Efter regeringens forslag om ungdomsydelse skal de unge have et tilbud straks, når de henvender sig for at få kontanthjælp, og ikke først efter 3 måneder. Gives tilbudet først efter 3 måneder, tabes en del af hensigten med forslaget.

For de 20–29-årige kontanthjælpsmodtagere foreslår Socialdemokratiet, at de skal have samme rettigheder, som de forsikrede har efter ATB-loven, således at de får et tilbud inden 9–12 måneder, stadig væk således at der for særligt udsatte grupper kan sættes ind tidligere.